

18

18 *Логова за
негауре.* 1

Джесселінг, Борис Ігорович, Григорій Ілля Іванович та інші відповідники звітів
з розслідувань. Вони дали позитивні відповіді на питання про те, чи відбулося злочин, як дісталося
знати з розслідувань. Вони підтвердили, що злочин відбулося відомим чином. Ймовірно, що рік тому злочин
було здійснено відомими членами організації, яка була заснована відомим членом організації. Ряд злочинів

Быстро и просто, как в магазине, можно купить в интернете, в любом месте, в любое время.

1849 (B) 1850 (A)

Wisepe also spell -

Богданъ въ сърдечната съвѣтъ на князъ, къто не умѣлъ по-помощь

no time to do much more than just get the basic outline.

Gelehrte und Künstler der Universität und der Hochschule für Bildende Künste Berlin.

John D. Morrissey

1990-05-01 00:00:00 1990-05-01 00:00:00

29.VII.1929. 1999

26-рік, 10 квітня, в Молдавії, Кішинів, відкрито суд по справі підозрюваного

（三）在本校的學生中，有誰對社會問題最感興趣？

Распоряжения о том, какими видами

NO. 10000 FORM 100-10000-10000-10000-10000-10000-10000-10000-10000-10000

卷之三十一

Fig. 1. A photograph of a portion of the surface of a polished rock specimen showing a large irregularly shaped cavity.

ПОНЕЖЕ АЗЪ ЖИВЪЯ И ВИЕ НЕ ЖИВЪТЕ.

Да се живѣе, това е смисълът, изкуството, казватъ ученицѣ, поети и философи. У всички хора има стремежъ да се живѣе и казватъ: трѣбва да се живѣе! Казва Христосъ: азъ живѣя, и вие не живѣте. Майката живѣе, и дѣтето ще живѣе. Ако майката умре, и дѣтето ще умре. Нѣкоги казватъ, че дѣтето може да живѣе и безъ майка си. Това е само едно прѣдположение. Редъ твърдения има въ свѣта, които не сѫ вѣрни. въ самата си основа и не се допускатъ. Казватъ: умрѣла майка му. - Да бѣше умрѣла майка му, и дѣтето ще да умре, но понеже дѣтето живѣе, и майката живѣе. И въздухътъ е живъ. Докато въздушътъ живѣе, и ние ще живѣемъ. Ако умре въздушътъ, и ние ще умремъ. Ние не можемъ да живѣемъ безъ въздухъ. Ако умре водата, и ние ще умремъ, но понеже ние не умираме, и водата не умира; понеже водата не умира, и ние живѣемъ. Сега вие взимате и хлѣбътъ като резултатъ. Вземете, напримѣръ, числото 25. Нѣкоги казватъ, че като се умножи петъ само на себе си, че се получи числото 25. Числото 25 е единъ резултатъ? Какъвъ е съсълътъ на това число? Това число, 25 и малкитъ дѣца могатъ да напишатъ. Но какво е съдѣржанието на числото 25, каква е неговата сѫщина, надали нѣкой отъ съвременните философи и учени би могълъ да каже. Казваме: 25 птици, 25 хора, 25 моми и момци, 25 земи, 25 слѣница, 26 народа. Числото 25 можешъ да го туришъ нѣкудъ. Качва се, но господарътъ му, дѣто и да го тури, и гольмо става, и малко става. Какво означава това? Сговорили се майката и дѣщерята заедно; числото двѣ се е майката, а числото петъ е женената и дѣщеря. Добрѣ, ами дѣ е баща имъ, дѣ е братътъ - тѣ си нѣкъде въ странство, отишли да печелятъ пари за тѣхъ.

 И тѣй, животътъ има своя вътрѣшна смисълъ. До тогава, докато човѣкъ не разбира този вътрѣшенъ смисълъ, животътъ е цѣненъ; не говоря за завършения смисълъ на живота. Тѣй както нѣкоги искатъ да опредѣлятъ, какво нѣщо е цѣльта на живота, въ такъвъ смисълъ животътъ нѣма никаква цѣль. И ако вие искате да опредѣлите смисъла на живота, той нѣма такъвъ смисълъ. Животътъ нѣма една крайна цѣлия смисълъ. Животътъ има конкретенъ смисълъ, въченъ смисълъ въ себе си. Животътъ всѣкога ще се опредѣли, и всѣкога ще остане неопредѣленъ; всѣкога ще има цѣль и всѣкога ще остане безцѣленъ.; всѣкога има смисълъ и всѣкога ще остане безсмисълъ. Що е животътъ? - Това, което има цѣль, а същеврѣменно е безцѣбно; . Разбира се, тѣзи нѣща за васъ си тѣй, както ако кажемъ петъ въ десета степенъ. Многое може да умножите петъ въ десета степенъ и да изкарате едно число, Но за да прѣвърнете числото петъ въ

десета степень, затова ви тръбва не единъ животъ, нито петъ живота, но живо-
тъ на единъ ангелъ, за да го пр върнете въ десета степень, но и тогава ням
да разрѣшите вашата задача; тя ще биде само на половина свършена. Нѣкой
казва: петь въ десета степень, петь въ седма степень. Чедто прѣврѣщатъ тия
числа и въ живота и казватъ за нѣкого-той е десето степененъ чиновникъ.
На земята много лесно се става десетостепенъ чиновникъ, но въ природата

числото петь въ десета степень включва съвсѣмъ друга идея да се живѣе,
това не е единъ процесъ ~~некратенъ~~ Рѣката живѣе до тогава, докато тя не съ-
зана съ извора. Въ момента, когато ти прѣкъ сва своето съобщение съ извора, и
ти прѣсъхва. . И ние не можемъ да отдѣлимъ човѣшкия животъ отъ Божестве-
ниятъ, нито Божествениятъ можемъ да отдѣлимъ отъ човѣшкия. Не можемъ да ка-
жемъ плѣтски или другъ нѣкакъвъ животъ. Това са само човѣшки понятия. Остана
Като кажемъ, че тръбва да се живѣе, това подразбира, че има едно състояние въ
съзнанието, което опредѣля живота. Ти обичашъ нѣкого, нали. Питамъ: въ какво
седи тази обичъ? Като казвашъ, че обичашъ, по видимому, обичашъ нѣщо въ него.
Но въ сѫдностъ, ако те питатъ, кое е онова, което обичашъ въ този човѣкъ, ти
казвашъ: обичамъ го, защото е добъръ. Но дѣ живѣе неговата доброта? Добро-
тата е нѣщо конкретно. Дѣ седи тази добродѣтель? Вие казвате: обичамъ този
човѣкъ, защото има въ него истинно, красиво, благородно. - Дѣ седи това благо-
родното и красивото въ него? На кое място се намира то? Всички тия прояви
на живота иматъ свое вътрѣнно съдѣржание. Когато се запали свѣщта, силата
на свѣщта не седи въ нейната лой, но въ свѣтлината, която тя изпушта. проявъ
Казвашъ: обичамъ свѣтлината на тази свѣщъ. Но, слѣдъ като е горѣла дѣлго и
врѣме тази свѣщъ и изгори, дѣ отида тази свѣтлина, дѣ отиде тази свѣщъ? Таз
Тази свѣщъ се състои отъ известно количество свѣтлина, и когато свѣтлинат
си излѣзе навѣнъ, съ това заедно и свѣщта прѣстана да съществува. Когато
свѣтлината излѣзе отъ свѣщта, свѣщта вече не е свѣщъ. И когато животъ
излѣзе отъ човѣка, човѣкъ вече не е човѣкъ - нищо повече. Той е човѣкъ
дотогава, докато животъ се проявява въ него. Докато Божественото въ те-
бъ се проявява, ти си човѣкъ; щомъ Божественото прѣстане да се проявява, не
че това е желанието на Бога, но ти прѣживашъ врѣзка съ първичния източ-
никъ на живота, ти прѣставашъ да живѣешъ, да си човѣкъ и казвашъ: какво ста-
на съ мене? - Стана такъвъ, какъвто си билъ първоначално. - Какъвъ е билъ
човѣкъ първоначално? - Първоначално той е билъ такъвъ, за който никой ни-
що не е знаилъ - нищо повече. Казвате: какъвъ е билъ първоначално свѣтъ?
- Нищо не съ имало първоначално въ свѣта. - Ами тъмнина? - Никаква тъмнина не
е имало. Ами свѣтлина? - Никакво свѣтлина не е имало. Нито тъмнина, нито

свѣтлина е имабо; . Какво е било тогава? - Нищо не е било. Защото, ако кажемъ, че е имало тѣмнина, значи имало е нѣкакъ свѣтлина, а щомъ кажемъ, че е имало свѣтлина, значи имало е нѣкакъ тѣмнина.

И сега , понеже ние сме заинтересувани отъ живота на земята, искаме да се осигурумъ. Вие казвате: азъ искамъ да живѣя, да порасна, да свѣрша училище, да се нареда малко, да си купя една къща, да имамъ поне единъ малъкъ приходъ, да се осигури, да имамъ почитъта на хората и т.н. Питамъ: кой човѣкъ досега е постигналъ своите желания, които ималъ? Защото, кой ще остане да ви почита, слѣдъ като умрятъ онзи човѣкъ, които си ви почитали на земята? Има около 15-20 души, които те обичатъ и почитатъ, ношишъ ли ти казвашъ: азъ съмъ гражданинъ на тази държава, почитатъ ме хората. Но какво ще стане съ тебе, когато тъзи хора, които ти почитатъ единъ денъ измирятъ. Какво ще остане отъ това обществено мнѣние? И най-послѣ, слѣдъ като ти умрешъ, какъвъ ще съмъ че има живота? Ти казвашъ: то ще се мре. - Ако ще се мре, защото тогава ще трбва да правишъ толкова усилия да живѣешъ? Тогава, колкото по-скоро умретъ толкова по-добре. Защо че се искамъ на земята? Думата умиране значи да се накаратъ на сила да любишъ живота. То е все едно да те накаратъ на сила да ядешъ. Това значи умирането. И който денъ ядешъ, ако кажемъ, че ще умрешъ, ти ще се свѣржешъ съ това, което обичашъ. За прѣцѣлия си животъ ти ще се свѣржешъ съ това, което обичашъ. Тогава ти ще измѣнишъ стремежа си къмъ първия принципъ и ще се свѣржешъ съ нѣщо ново, което нѣма да ти даде никакъвъ животъ. Това, което ти любишъ, то ще внесе една вѣчна промѣна въ твоя животъ. Ти ще страдашъ, ще сградашъ и най-послѣ ще кажешъ: нѣма ли край твоя нѣщо? - Има край. Кога? - Когато доидешъ до първото си въстанини да обичашъ този, който ти е далъ животъ. Умирането значи промѣна. Нѣкой казва: азъ ще умра. Това подразбира: азъ ще напусна този, когото любя и ще обикна другого. Какъ ли нѣкой! , че ще умре, това подразбира още, че той не иска да си плаща дѣлговетъ. Той казва: само на него ли ще плацамъ? Така прѣвеждамъ азъ. Когато жената каже, че ще напусне ~~и~~ този, това подразбира, че ще напусне и тя си. Че кой я свѣрзalъ за ижжа и ти сама се е вѣрзала, нека се га се развѣрже. Когато и ижътъ каже, че иска да умре, сѫщото подразбира, че иска да се освободи отъ жена си. И когато слугата каже, че иска да умре, това показва, че той иска да се освободи отъ господаря си. Да се освободи, никоий не го е вѣрзалъ.

Казвамъ: въ процеса на умирането ние разбираме непрѣрывни страдания. Но смъртъта не освобождава. Грѣшникътъ смъртъта не освобождава. Праведниятъ се освобождава чрезъ смъртъта. Той веднъжъ за винаги се освобож-

дава отъ всички лъжливи положения на негови я съмъ. Ние казваме: безъ това да
ядене не може. - Безъ какво ядене не може? Безъ да ядешъ кокошки, не можешъ
ли да живѣшъ? - Можешъ. Безъ да ядешъ агънца не можешъ ли да живѣшъ? - И
можешъ. Тогава ще дойдемъ до положението на Настрадинъ Ходжа, който научи-
чилъ магарето си да не яде. Той постепенно намалявалъ дажбите му, докато зам-
най-послѣ прѣстаналъ и да го храни съвсъмъ. Тогава магарето му умръло.
Настрадинъ Ходжа казалъ: тъкмо научихъ магарето си да не яде, и то умръло.
И ме напусна. Затова казвамъ на васъ: никога не учете магарето си да не
яде, защото ще умре, ще ви напусне и тогава вие сами ще си носите товара.

Сега ние ще дойдемъ до вътръшния смисълъ на живота. Въ живота има
една специфичност, то е връзка съ закона на Любовта. Сега азъ говоря за
за Любовта, за онази Пърчина сила, която внася живота и която го осмисля.
Тогава човѣкъ става силенъ, мощнъ, ученъ, както въ старо време съ го нари-
чали магъ, а сега го наричатъ князъ или царь или божество. Този, който има
тази сила, за него животъ е лесенъ, той може да живѣе. Всички вие
искате да живѣте, всички искате да ви обича нѣкой. Ози, който е прѣстъ-
пилъ закона, той иска да го обичатъ хората. Ако те обичатъ грѣшните хора, ти
щевнесатъ грѣховетъ си въ тебе. Този грѣшниятъ те обича, съ любовта си
той ще внесе всички свои пороци въ тебе. Ти ще се отворишъ и ще добиешъ
всички негови слабости. Питамъ: какъвъ смисълъ има да те обича нѣкой грѣ-
шенъ, който съ всичките свои слабости може да ти направи повече пакости,
съ своята любовъ, отколкото съ своето безлюбие. Когато грѣшниците гонятъ,
мъчатъ или убиватъ хората, това за тѣхъ е по-добръ, отколкото когато ги оби-
чатъ. Защо? - Понеже тогава ти си затворенъ за грѣшния и запазвашъ своя
та чистота, а като те обича, ти се отваряшъ за него, като нѣкой охлъмъ на
слънцето. И тогава има едно разрѣщение, казвате: не любете свѣта. Даже и
свѣтъ да не ви люби, вие не го любете, защото се опетнявате. Питамъ: Ко-
гато Писанието казва да не любишъ жената на ближния си, какво се подраз-
бира? Това е философска идее, която трѣбва добър да скващатъ. Въ тази ли-
бовъ има нѣщо, което може да прѣкъсне твоето щастие. Защада обичашъ дру-
гитъ хора, най-първо ти трѣбва да обикнешъ Бога, и съ Бога заедно трѣбва да
слѣзвете долу, Той да ви покаже, какъ трѣбва да обичате другите. Тискато
вљезъ въ дома на ближния си и обикнешъ жена му, която е нещастна, мѫжътъ
и я бие три-четири-петъ пъти на денъ, най-първо ти трѣбва да умърешъ да
ги примиришъ, да внесешъ любовта помежду имъ, и по този начинъ и ти да
имъ се радвашъ, и тѣ да ти се радватъ. Какво ще придобиешъ, какво ще внес-
сещъ, ако създадешъ раздоръ въ този домъ? Какво ще придобиешъ, ако мѫжътъ

с бошъ чо ъкъ и ти кажешъ на жена му да го напусне? Може да е право това, да го напусне, но тя като напусне единъ можъ, че отиде при другъ. Жена безъ можъ не може. Ако напусне единъ, тя ще търси другъ съ свѣтъ да го намъри. И можътъ не може безъ жена. Не можете да се избавите единъ отъ другъ. Същото се отнася и до знанието. Човѣкъ напушта едно знание, търси друго. Казвашъ, новото знание. Че и новото знание носи заблуждения, както и старото. Промънишъ една теория съ нѣкой нова и казвашъ: това е най-новите схващания за свѣта. Или това е най-новите схващания за социалния животъ, изли въ икономическото или за политическото положение на народитѣ. Какво сѫ до принесли тѣзи нови теории? Или казвашъ, че ние трѣбва да опрѣдѣлимъ нашите отношения къмъ хората. Нашите отношения къмъ хората сѫ отдавна опрѣдѣлени отъ онази Първична Причина, отъ онзи Първиченъ законъ, който ние изпратихъ на земята. Понеже ти, като влизашъ въ кой и да е институтъ на учение не си си, който създавашъ тази програма;. Програмата е отдавна създадена и ние сѫщеврѣменно създаваме друга нова програма за живота., като напушаме първичната програма, обаче, наматъ програма всѣкога се анулира. Ние всѣкога търсимъ щастието тамъ, дѣто го нѣма. Питамъ: може ли онзи овчаръ съ онази рунтава кожена дрека да задоволи онаци царска дѣщеря, която е прѣкарада единъ прѣфиненъ, истънченъ и изисканъ животъ при своя баща? Този овчаръ може да задоволи царската дѣщеря само за единъ-два дни, но послѣ ти ще почне да въздига въ колибата на овчаря и да иска да се върне при баща си. Той може да и говори за природата, за това-за онова, но нейниятъ животъ при него не е такъвъ, катвто тя изиска. Питамъ: какво може да ни даде свѣтъ? Казвате-ние трѣба да живѣешъ като хората. Така казватъ и прасетата. Ти гледай да живѣешъ като прасетата. Че какъ живѣятъ прасетата? Въ това нѣма никаква философия. Ти гледай да живѣешъ тъй, както хората живѣятъ. На първо врѣме човѣкъ трѣбва да се освободи отъ недоволството, което сѫществува въ него. Вѣчно недоволство има въ човѣка, а то е толкова опасно. Това недоволство азъ наричамъ проказа въ душата на човѣка или проказа въ съзнанието на човѣка. Щомъ влѣзе недоволството въ тебе, ти вече не можешъ гледашъ съ добро око на нѣщата. Каквото и да ти говорятъ, ти все си недоволенъ. Говорятъ ти за небето, ти казвашъ: какво отъ това, че съмъ отишълъ на небето? Говорятъ ти за ангелитѣ, ти пакъ казвашъ: какво отъ това, че съмъ живѣлъ 2000000000 години при тѣхъ? Говорятъ ти за царь, но и това не те задоволява. Ти се мислишъ особенъ философъ. Ти прѣдполагашъ, ти още не живѣашъ. Ти говоришъ за царската дѣщеря, но за да живѣешъ съ нея, ти трѣбва да имашъ нейните разбиранія. За да могатъ двама души да живѣятъ добре

помежду си, тръбва да има известно съответствие между тъхните мисли и чувствата. Само така може да има любов и жду тъхъ. ~~Щомъ~~ дойде първото неразбраневеднага се ражда дисхалмония. Следователно, съществува единъ принципъ, който тръбва да се изучава. Като срецнеш единъ човѣкъ, ти тръбва пърда намѣриш въ него същественото, т.е. това, което опредѣля човѣка като човѣкъ. Ти тръбва да го опредѣлишъ. Зароди ли се у този човѣкъ желанието да измѣни живота си, готовъ ли е той да умре, въ правия смисълъ на думата, той е човѣкъ. Така тръбва да се съпоставиш нѣщата. Онзи, който е готовъ да умре, той е въ сила да се избави отъ терзанията, които свѣтъ създава. Непримѣръ, като ви среци нѣкой, който ви обича, той най-първо ви се поукили малко. Вие тръбва да се вгледвате въ онзи, който любятъ. Защото и въ любовта има единъ особенъ погледъ. Вие, крито сте стари, и вие, които сте млади, като се срециштъ, които се обичатъ, въ погледа имъ има нѣщо крадливо. Ужъ нищо не виждатъ, но всичко виждатъ. Момата всички наоколо си вижда, но като че не вижда само едно лице, нейната жертва седи тамъ нѣкъде и, тя току го жегне съ иглата си, и той изведнъж се обръща. Тя прави инжекции. Тя като направи десетъ инжекции, той се заразява, не може веде да ходи, за почва да боледува, легне на легло и казва: ако ти не мръкувашъ, азъ ще умръши се моята вече! И тя се вземе като лѣкарка, като милосърдна сестра, започне да го лѣкува, да го разстрива и той и казва: на тебесамо уповавамъ. Само ти можешъ да ме спасишъ. Добръ започва, не е лошо това. Това е една бл. городна черта. Само че излѣкуваниетъ, следъ като се освободи отъ това лѣкуване, страхъ го е вече, че този лѣкаръ ще му иска голъмъ хонораръ за лѣкуването. Слѣдъ това той намисля да бѣга и казва: тази работа нѣма да я бѫде! Слѣдъ това иде вече разльването, явяваше едно недовѣрие.

Де се повърнемъ сега. Въ животъ има една специфична сила, която мѣдреци отъ памти-вѣка съ учили. И всички онзи, които съ влизали въ тази когати областъ, както и Христосъ, съ учили тази тайна и затова Христосъ казва: това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единаго Истинаго Бога. Въ познаването има една специфичност, която опредѣля силата на човѣка. Човѣкъ отъ иска да бѫде силенъ, но ако ти не опредѣлишъ въ себе си тази специфичност на Любовта, като сила въ себе си, и ако въ даденъ случай ти не можешъ да опредѣлишъ въ своето съзнание вѣрата си въ Бога, ти никога не ще могъръ да бѫдешъ силенъ човѣкъ. Казвашъ: вѣрвамъ въ Бога, Четкой не вѣрва? Напри-мѣръ срецишъ двама души, единиятъ отъ които е красивъ, а другиятъ простиженъ, но тѣ като видятъ една красива мома, и двамата вѣрватъ, че тази мома

е красива. тази мома може да обикне нѣкога красивия, а нѣкога грозния човѣк. Въ красавиците моми има понѣкога амбицията да обикнатъ бразнитъ хора повече отколкото красивите. Въ 1001 ноќ се разправя, какъ нѣкоя царска дѣщеря се влюбила въ нѣко й арапъ. Не само въ бѣлите хора, но и въ черните хора има красота. Нѣкой негъръ казва: и mosto лице е черно, но сърцето ми е бѣло. Ако и сърцето е бѣло, още по-добръ, но трѣба да се прѣпочита бѣлото сърце предъ бѣлото лице. Вследствие на това въ живота може да се яви една вътрешна дисхармония.

Та казвамъ: любовта въ свѣта е единъ отъ най-свободните актове. Въ любовта, колкото човѣкъ проявява въ даденъ моментъ, никой не може да се мѣсятъ въ живота на този човѣкъ. И ако съвременните хора биха се научили да не се мѣсятъ въ любовните работи на хората, свѣтъ ще се поправилъ досега. Майката се мѣси въ любовните работи на дѣщеря си; бащата се мѣси въ любовните работи на сина си: ти се мѣшишъ въ любовните работи на приятеля си, господарь тъ се мѣси въ любовните работи на слугата си и всички казватъ: чакай, не бѣрзай, тя не е за тебе. Че кой за кого е сега? Само онзи, който люби, той може да знае, кой за кого е във вашата душа, колкото се обичашъ, тъ могат да знаятъ си или не си единъ за другъ, а онзи, колкото нѣматъ тази опитност, нека мѣлчатъ. Ако вие мене ще ми говорите за онзи животъ, който днесъ живѣя, а утре умирамъ; ако вие ми говорите за една любовъ, при която утре има разлибане, това е въпросъ на съвременните писатели. разлюбилъ я, казватъ. Че той никога не я любилъ. Тъ си играли горѣ на сцената. Въ свѣта сѫществува слѣдниятъ законъ: ти никога не можешъ да изгасишъ единъ огнь, който е запаленъ отъ Божествения Духъ. Ти можешъ да туришъ срѣщу него всички духала, колкото ги има въ свѣта, но никога не можешъ да го изгасишъ. И ако нѣкой мисли, че той може да изгаси Любовта, той не е разбралъ значението и силата на Любовта. Това е най-шамавата работка. Любовта не може да се изгаси. Ти и царъ да си, като лойде любовта, ти чергата ти отъ четритъ крайща ще се запали, и тогава или трѣба да бѣгашъ отъ любовта или трѣба да и се подчинишъ и да я слушашъ и да кажешъ: каквото кажешъ, че т слушамъ. И затова нѣкои иже и жени съгатъ единъ отъ другъ: той бѣга отъ нея, тя бѣга отъ него, но съ бѣгане работата не се свѣршва. А нѣкои се подчиняватъ. казва сега Христосъ: азъ живѣя. азъ живѣя? - азото обичамъ Отца си. Единъ законъ е това. Той казва: азъ познавамъ Отца си и това е, което всѣкога ме е държало. Значи, Христосъ е държалъ тази вътрешна врѣзка, този специфиченъ елементъ, който носи въчния животъ въ себе си. Това е най-красивото чувство, което сѫществува въ свѣта. И ако вие можете да ви-

сете това чувство във човѣка, колкото и да е бездаренъ, птой веднага ще стане даровитъ. У него се заражда единъ импулсъ. Колкото и да е лѣнивъ този човѣкъ, ако внесете това чувство въ него, това специфично чувство, тази лѣностъ ще се прѣмакне отъ него. Также и ози, който се е обезсърдилъ, замѣкътъ на живота се е обезсмыслилъ, ако внесете това специфично чувство въ този човѣкъживотъ и за него ще се осмисли. Азъ говоря за една оптимисътъ, която не снемамъ отъ небето, но която и всички вие познавате. Вие сега гледате, какъто че нищо не знаете. Колко пъти вие сте опитвали това, но нико единъ отъ васъ не е рѣшавалъ сериозно. Пойде единъ князъ, намѣри една мома, взимамъ момата въ най-добъръ смисълъ. Азъ наричамъ мома тази, която може да говори Истината и момъкъ наричамъ този, който може да говори Истина, но ако този княжески синъ, слѣдъ като е видѣлъ такава една мома, почне да се колебае, той не може да направи опита. Той е станалъ князъ по единствената причина, че неговата майка първоначално не е била княгиня, тѣй, както се предполага, но е била нѣщо много повече. Нѣкой казва: азъ съмъ просътъ човѣкъ, не е така. Ако съберешъ сто волски царе, единъ просътъ човѣкъ седи много високо отъ тѣхъ. Ако Писанието казва, че човѣкъ има Божествено произходение защо той трѣбва да казва, че е просътъ човѣкъ? Че не е билъ отъ царско произходение. Първъ и не отказвай това, че Богъ е въдѣхналъ жива душа и си правенъ отъ Него. Тогава дѣлъ е връзката? Значи, ти не си отъ човѣшката раса. Сега нѣкоги мислятъ, като се обърнатъ къмъ живота, къмъ Бога, да повърватъ и тогава да станатъ хора. Че Христосъ носи тази запалка на живота. Човѣкъ трѣбва да се повърне къмъ това, къмъ което първоначално е вървалъ.

- 24 - Казвамъ: вие трѣбва да внесете много нѣщо, много нѣщо трѣбва да дадете. Вие се задоволявате съ малко. Това не е разрѣшение на въпроса. Вие може да имате една задача. Вие се намѣсвате, но има единъ сѫщественъ въпросъ, който всѣки трѣбва да разрѣши. Всѣки трѣбва да разрѣши сѫществено то, ксете тѣрси. В това разрѣшение седи вашата сила и спасението на вашия умъ. Ти казвамъ: ако вие добиете това специфично чувство, ако вие добиете любовъ въта, достатъчно съ тогава само да помислите върху известна ваша нужда, и ти ще се задоволи. Азъ не искамъ сега да ви примамвамъ, но казвамъ: сега не можете да направите товата казвамъ; всѣки човѣкъ, който веднъжъ се е скочилъ съ любовта и добилъ това сѫщественото за живота, каквато нужда и да има, да кажемъ, че има нужда отъ 20-300 килиди лева, веднага нѣкой американецъ, който не го познава, но има сѫщото това чувство, като него, веднага му изпрача единъ чекъ отъ толкова килиди лева и запълва тази му нужда. Сега вие разбирате това и казвате: дѣлъ да се намали този богатъ американецъ.

намъри този богатъ американецъ нѣкогдѣ изъ България? Че това не е ли скъпия законъ, когато бащата изпраща своя любимъ синъ въ странство да се учи, но и синътъ обича баща си, нима бащата прѣдеврѣменно не изпраща чекъ съ при на своя синъ? Таквото е помислилъ сина, напримѣръ да изпрати баща му еднакъ отъ 50000 лева и току вежъ бащата изпраща вече на сина си тия пари. 50000 лева не си много. Има американски студенти, които харчатъ по двѣ хиляди долари на мѣсецъ. Тъ правятъ около 200000 лева годишно. Единъ нашъ български студентъ, на когото бащата изпраща по 4-5 хиляди лева мѣсечно, тѣзи пари, които американските студенти харчатъ, той би могълъ да изкарва и четири години. Тъ този случай ние не сме за бѣдните търговци ~~онзи~~, които праведенъ, той може да изкарчи и десети милиона лева, но за грѣшникъ и десетъ лева съ много. на грѣшника и единъ български левъ му е достатъчно. Въследствие на това, именно, и небето дава много малко на бѣврѣменините хора, не е въпросът въ външното, което ние възприемаме, но въпросът е въ това, което е вътре въ твоята душа Ако ти си праведенъ! можешъ да ходишъ спокойно въ свѣта, въ нѣкоя гора, безъ да се плашишъ отъ нищо. А сега ти си въ гората, страхъ те е отъ мечки, отъ студъ, отъ вѣтъръ, отъ най-малкото свиване и прѣститъ, отъ комари, отъ вѣшки, отъ бѣлхи, отъ лошитъ хора, отъ лошитъ условия на живота и т. д. Отъ единия до другия край ние само трепериме и казваме сирамошня, старостъ! Че кой отъ васъ знае, какво нѣщо с стариятъ човѣкъ? Стариятъ човѣкъ е старъ, защото има мало вода въ себе си. Той страда отъ сухота. Той е изсъхналъ, затова има и бръчки ро лицето и по южата си. Ако можете да му туриште нѣколко инжекции отъ тази първична вода, този старъ човѣкъ веднага ще се подмлади, ще стане на 20-21 година, иладъ човѣкъ, бръчки тѣ ще се махнатъ, цибътъ му отново ще поникнатъ, и вие нѣма да познаете, че той нѣкога е билъ старъ човѣкъ. Той ще стане иладъ момъкъ! И на онази стара баба, които мисли, че ще умира, че не може вече да люби, турете и само една инжекция отъ двѣ капки отъ първичната вода, и тя веднага ще встане предъ огледалото и ще започне да мисли за нѣкого! И когато ми казватъ, че бабитъ се отучили да любятъ, то с толкова вѣрно, колкото е вѣрно, че болни се отвикнали да ядатъ. това е едно неестествено състояние, временно само. Естественъ законъ е човѣкъ да яде, както и да люби. Рѣхътъ не е въ яденето, нито въ обличането, нито въ гледането на огледалото. Грѣхътъ седи въ друго място, че ние не познаваме Любовта. че онзи, когото азъ любя, азъ лъжа. Азъ трѣбва да му кажа: и азъ самъ търся. Това е запалката, която азъ търся. И като я намърся, най-първо ще запали себе си, а посль ти ще бѫдешъ първиятъ, когото ще запали. Щомъ у мене се запали огньтъ, азъ нѣма какво

да му мисля. Казватъ: опасно нѣщо е Любовъта, по цѣли нощи не може да се спи. Съществуващъ за менъ то е вѣрно. Е, това не е вѣрно. Напротивъ, то когато се влюбишъ, че спишъ най-хубавия сънъ, каквъто Богъ досега не ти е давалъ; че имашъ най-хубавата почивка; че бѫдешъ облъченъ въ най-хубавитъ дрехи; че имашъ всичко това, което никога не си мислишъ. Това е любовъта. Трѣба да освободишъ душата си отъ всѣкакви понятия за грѣхъ. Казватъ: това е грѣхъ, основа не е грѣхъ, това не прави, оното кимъ да е грѣхъ. Сърдъцето на християнинъ е болестъ, а не здравието. Това съ патологически състояния. Тѣ съ вѣрни, но само за болезнените състояния. Патологията е наука за болните, а не за здравите хора. Като влеземъ въ науката на любовъта, нѣма какво да мислимъ за болните хора. Щомъ влеземъ въ Любовъта, тамъ нѣма патология. И въ религията има патология. Нѣкой се моли на Богъ. Но Богъ има опитностъ отъ молитвите и обѣзнатията на всички чешити хора въ свѣта: Него съ Го лъгали и царе и князе, и учени и прости, и богати и сиромаси, всички съ Го лъгали. Той има събрана цѣла редица лъжи, и то спe ифични, отъ всички хора по свѣта. Той знае, че всичко това не е вѣрно. Плачать, молитъ се хоратъ предъ Него, но въ този плачъ нѣма нѣщо особено. Той не е реаленъ. Казвамъ: защо плачешъ? - Гладенъ съмъ. - Колко дни не си ялъ? - 24 часа. - 24 часа ли? Азъ пѣкъ не съмъ ялъ цѣли три дни. - А, ти не говоришъ Истината. Той не ялъ само 24 часа и си предполага, че ще умре отъ гладъ. Тогава бѣркамъ въ джоба си, вадя отъ него 300 лева и му казвамъ: понеже азъ не съмъ ялъ три дни, а на денъ употребявамъ по сто лева за ядене, ето вземи тѣзи триста лева и иди да се нахранещъ. Та казвамъ: не е въпросъ сега за разсѫдения, но новото учение има за задача да се изучи Любовъта, която дѣйствува въ съзнанието. Ако ти въ Любовъта не можешъ да скванашъ това специфичното качество, ти не можешъ да я разберешъ. Има единъ моментъ въ Любовъта, когато това качество се проявява. Кога е този моментъ, той не се казва: може да уе сутринъ, може да е на обѣдъ, а може и да е вечеръ, като цялъзве слънцето. Въ това отношение денът се раздѣля на три главни момента, на три главни части: сутринъ е Божествениятъ животъ; на обѣдъ е духовниятъ животъ, а вечеръ е материалниятъ животъ. Въ тѣзи три момента, въ които се проявява специфичното на Любовъта, ти можешъ да скванашъ това Божествено начало. Това нѣщо ти можешъ да скванешъ не само прѣзъ единъ денъ, но прѣзъ всичките дни на живота. Станешъ ли сутринъ, ти трѣба да скванешъ този Божественъ моментъ, това начало. Този моментъ, именно, въ който се проявява това специфичното качество на Любовъта, Божественото начало, азъ го наричамъ свещенъ моментъ. Азъ го наричамъ моментъ на специфичното качество на Любовъта. Азъ говоря за него, като за първи лѣчъ. Същиятъ моментъ се

Също ще се смири този човек, кога ще се моли. За да се
същият момент се сръще и на обядъ и вечеръ. Затова, именно, въ църквата
и пасхи на Великден да се отслужи първи християнски, когато се правят
правяте по три пъти на денъ служба. Обаче, този момент е единъ, и ако го
пакисто, като се отслужи първи християнски, то също се правят
го изгубишъ, всичко друго ще отиде напразно. Всъка твоя работа ще отиде на-
стъпни дни. Когато правите първи християнски, то също се правят
правяне. Безъ Божественото всъка друга работа представлява воденица, която
и също се правяне. Тогава също се правят всички икони и икони на св. св. св.
се върти напразно, въртят се камъните и лезъ да мълчят бранно. Или, ако мълчи
също отъ християнски, то също се правят всички икони и икони на св. св. св.
тий, както поставяме въпроса, азъ искамъ да
това отъ християнски човекъ се правят всички икони и икони на св. св. св.
ви въведе въ реалността, а не въ привидното. Казано е: Духът ще ви научи
огромни знания, както също се правят всички икони и икони на св. св. св.
- Че на какво ще ви научи? Да вървамъ въ какво? Въ хората ли? Азъ вървамъ
нетъ, ако и също се правят всички икони и икони на св. св. св.
въ всъки човъкъ, който е намъртилъ този свещенъ моментъ извънъ връмите.
вътвърдилъ човъкъ на извънътъ, ако човъкъ не извърши, онзи икони и икони на св. св.
Този моментъ е еднакъвъ и за мене, и за него, нъма никаква разлика. Азъ
да скажа, какъ рече, какъ искамъ да съмъ добродушенъ.
вървамъ въ всъки човъкъ човъкъ, който е намъртилъ този свещенъ моментъ су-
що се правят всички икони и икони на св. св. св.
трий: вървамъ въ всъки човъкъ, който е намъртилъ този свещенъ моментъ по
то че също се правят всички икони и икони на св. св. св.
обядъ и вървамъ най-послѣ въ всъки човъкъ, който е намъртилъ този свещенъ мо-
ментъ, както също се правят всички икони и икони на св. св. св.
ментъвчерь. И ако ние двама сме намъртили този моментъ, не може да има ни-
какво противоречие, никакво сблъскване въ нашите интереси. Онзи човъкъ, който
е намъртилъ Божественото, този моментъ, той когато ми говори, всъкога говори
Истина, и гласът му е за мене, като музика, приятно ми е да го слушамъ.
А онзи, който не е намъртилъ този свещенъ моментъ, той ще умира, ще предпо-
ставя, ще приказва, и като го видя, че не е готовъ да говори Истина, казвамъ
че меризванишъ, азъ имамъ доста много работа, занять съмъ; моли ржъ въ
като не следешъ, ще ми разправишъ неизвестаното.
ако християнски човекъ също се правят, че въ насътъ живеемъ. И
Казва Христосъ: понеже азъ живея, и вие живеете. И не тръбва да живеемъ
такъ като. И сега тръбва да живеемъ живея и да въз хрисънъ
тъй както Христосъ живе. Казва Христосъ: както ме Отецъ възлюби, така ви и
Господъ възлюбилъ съмъ азъ човъкъ, и да го извърши. Ако човъкъ извърши
азъ възлюбихъ. Влюблениетъ, къмъто има, всичко е далъ. И Христосъ всичко д-
христосъ е далъ, този човекъ да има, да има да има да има. Много естествено. Ако дойде
да се самоотречешъ, това е единъ необходимъ законъ! Ако ти не можешъ
да се отречешъ отъ своето старо знание, да си губишъ съ него връчено,
ти никога не би дошълъ до Божествената наука. Ние всички сме нервни, раз-
дразителни, недоволни, и между богати и сиромаси между всички, и затова, ко-
гато се молимъ, че видимъ, че има въ това едно голъмо разнообразие! Съвръмен-
ните християнски човекъ също са възлюбили, че въ Христосъ като дадъл е
съвръменниятъ лъхъ още не могатъ да се лъкуватъ, както тръбва: и милиони
лъхъ още да дойдатъ, тъй все още ще останатъ въ същото положение. На
хора имъ тръбва чистъ въздухъ, свѣтлина, храна, хлѣбъ, нъма какво да имъ се
вори, че Богъ е добъръ. Добъръ е Богъ, но тръбва да се яде. Въ яденето е
Господъ, въ чистия въздухъ, въ добриятъ мисли и желания. авсъкъдъ е Господъ
И въ нашите добри постъпки е пакъ Господъ, Казва иѣкой-я се помоли на Босъ
ако ще търси обиди. И какъ ще помоли Христосъ, у всичко е
ако ще се помоля на Бога?

Какво ще се моли той на Господа? Човекът самъ не може да се моли. За да се помоли на Бога, тръбва да се съберат поне двама души. Ти, човекът на съзнанието, като се съединиш съ първичното Божествено съзнание, съ Онзи Божественъ духъ, който разбира законите, всичната тази молитва ще бъде чута. Въ това отношение Богъ не прави никаква разлика между хората. Той счита, че един отъ хората сът запалени съ свещения огънь, а други не сът запалени. Въ това отношение човекъ представлява една модерна пещъ, въ която ако няма огънь, колкото въглица и да тури, тъ сами по себе си не могатъ да се запалятъ, но ако има огънь, непръстенно тръбва да се туриятъ въгрица, и тъзи въглица тръбва да изгарятъ. Ако въглицата не изгарятъ, значи има нѣщо крив въ самата нищина речъ, или пъкъ и въглицата не сът доброкачествени. На основание на този законъ пишатъ: ако ние не любимъ, какви сме ние? Защо то процесът на Любовта, това е животъ. Животъ е едно въчно движение, едно въчно проявление на Божествения принципъ, който работи у насъ.

И сега ние се срамуваме отъ отъ Божествената Любов, вследствие на което търсимъ Любовта тамъ, дъто я нѣма. Ние търсимъ живота тамъ, дъто го нѣма. при всѣко ядене съ Бога, ние живѣмъ, а при всѣко ядене безъ Бога, ние умираме. Старостъта постепенно започва да дохожда, и ние постепенно губимъ докато се почувствува, че сме обвързани.

Та ние тръбва да се повърнемъ къмъ основа първично върху въ свѣта. Това върху сът го имали всички върхущи и чисти души. И въ нашите времена има хора, които иматъ тази опитност. Не мислете, че въ нашите времена нѣма такива хора. И сега ги има. Това учение е навсъкъде и въ всички времена. Казва Христосъ: понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. Ако кажемъ нѣкому, че Христосъ е живъ, той тръбва да каже: тогава азъ ще тръбва да умра. Понеже се счита, че Христосъ днесъ не е на земята. Много естествено. Ако дойде нѣкой княжески синъ да вземе дъщеря ти, той ще я заведе въ своя дворецъ. Нѣмъ да стане приведенъ зетъ. Естествено е тогава, че и Христосъ като дойде и се влюби въ дъщеря ти, той ще я заведе въ свойте дворци. Това е едно отъ привидните съдъвания на нѣщата. Това е и едно отъ нашите буквални съвпадения. Всѣка душа, въ която Христосъ се е влюбилъ, ще стане съ нея нѣкакво прѣобразование. Тази дъщеря, която винаги е лъгала, която никога не е казала Истината, сега ще каже: не мога повече да говоря лъжа; тази дъщеря, коят никога не е била справедлива, ще изложне да говори Правдата; тази дъщеря, която не е била досѣтлива, отъ този моментъ става чутка, досѣтлива, влиза въ положението на всички хора, тонва да имъ помога, но никога на очите нѣма да видишъ сълзи. Нѣкои ще кажатъ: ами Христосъ, у когото бѣше запален

- 13 -
ленъ свещения огънъ, защо плача? Христосъ не плача за себе си, но за онзи евреи, за които бъше затворенъ пътъ на тяхното усъвършенствуване. Христосъ никога не плача. Да не споримъ по този въпросъ. Христосъ казва: Божественникъ не плачи.

Христосъ начало не може да плаче, Божественото начало не може и да страда. Христосъ като човѣкъ плачи, но не и Христосъ като божество. Човѣкъ у Христосъ начало не може да плачи, но и Божественото у Христосъ~~и~~ и затова Христосъ каза: защо си мъжъ! Господи? Човѣкъто начало чувствува, че Божественото начало го е оставилъ! Господи? Човѣкъто начало чувствува, че Божественото начало съществува.

Цомъ Божественото начало се оттегли от човѣка, тогава всички хора вече си мъзатъ! Хората не огрубяватъ тогава, но ставатъ хилави, слаби. Цомъ дойде

Божественото начало у човѣка, тогава всички хора ставатъ силини, благородни

Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. Любовъта седи въ едно особено, специфично качество, което носи живота. Любовъта е била особенъ предметъ за изучаване още от древните мудреци~~и~~ и когато човѣкъ влязе въ тази посока, у него започватъ да се проявяватъ особени признания; по тѣлото, или нѣкъде по лицето му, и тогава ниеказваме,, че лицето на този човѣкъ се е промънило нѣкакъ, очитъ му скъпо се промънили. Цомъ човѣкъ започне да загазва въ материалните работи на земята,, очитъ му започватъ да ставатъ мъжни. Почеке ли умътъ, лицето на човѣка да се проясняватъ отъ това Божествено съзнание,, въ очитъ му се вижда нѣщо интелигентно,, отъ

тѣхъ излиза една мека и приятна свѣтлина. Всички мисли и желания въ този човѣкъ са опредѣлени, въ очитъ му не се чете никакво раздвоеване,, опредѣлено, е какво той иска да каже. Ако единъ обикновенъ човѣкъ те погледне, ти не можешъ да разберешъ, дали иска да ти каже нѣщо, или иска да вземе нѣщо отъ тебе~~и~~ и още нѣкой бѣденъ човѣкъ, наблюдавали ли сте го, какъ и говиятъ погледъ иска да ти каже: дай нѣщо! Ако не го разберете, какво иска, той се принуждава да изкаже нуждата си. Тогава устата му се свива другояче. О низи, който иска да вземе нѣщо, устата му другояче се разтегля.

А когато иска да даде нѣщо, устата му другояче се разтегля~~и~~ устата, която взима, става по-голяма; устата, която дава, става по-малка, очитъ, които взиматъ съ по-малки а очитъ, които даватъ съ по-голями,, но не като у бухала. Очитъ на бухала съ гобъми, става събиране на свѣтлината, за да може да вижда. Казвамъ: очитъ на добри хора органически съответствува на лицето имъримъ дължината и широчината на лицето, че видимъ, че очитъ са симетрични на лицето. Всички хора, у които Божественът принесъ малко занемаренъ, омитъ не съответствува на лицето. Ислитъ, които може

минаващъ прѣзъ ума на човѣка, постоянно отдавлять личнѣ прѣзъ очитѣ, тѣ по-
стоянно струятъ. Всѣка мисъль, която излиза отъ човѣшкитѣ очи, храни човѣ-
шкото окото. Човѣкъ се храни въ свѣта не само съ хлѣбъ, но и съ всѣко живо
слово. Хотъ и ислитѣ, съ които се храни човѣкъ, той постоянно се промѣня.

Силата на човѣка седи въ неговите мисли. Внеси само една иисела мисъль
въ ума на човѣка, и той веднага ще съне бодръ и свѣжъ. Човѣкъ може да яде
по 3-4 пъти на денъ и пакъ да линѣ. Казватъ за нѣкоя мома: линѣ тази мома
ако ти живѣши съ мисъльта на вѣрата, на надеждата, можешъ да ядешъ и суhi
корчики, и пакъ да си здравъ и веселъ. Мисъльта храни човѣка. Днесъ ти
не можешъ да убѣдишъ никой човѣкъ, че мисъльта храни човѣка. Той мисли, че
само хлѣбътъ е въ сила да го нахрани. Хлѣбътъ е скъстена Божествена мисъль.
Той е живиятъ хлѣбъ. Житниятъ црънца пѣкъ съ видши, интелигентни сѫщества.

Нѣкой пътъ ти вземешъ едно житно зрѣнце въ ръката си, но и то има свой умъ.
Житното зрѣнце е възлюбено дѣте, което има свои майка и баща. Ти пип-
нешъ едно житно зрѣнце и казвашъ: житно цѣрно е. Но то се радва, че е възло-
въ тебѣ, и казва: малко съмъ, но много се радвамъ, ме мога да ти дамъ нѣщо
отъ своята любовъ и да живѣя въ тебѣ. Ти можешъ да го дѣвчешъ, безъ да
мислишъ за него, но то како: радвамъ се, че ме дѣвчешъ, и колкото повече ме
дѣвчешъ, толкова повече ще ти дамъ; колкото повече ме стискашъ, толкова по-
вече ще ти дамъ. Сега, нѣкакъ отъ всичко не разбератъ, криво. Казвамъ: Боже-
ствената Любовъ е несъвмѣстима съ любовта на сегашните хора, както и ста-
ритѣ дрехи съ несъвмѣстими съ новите. Ти съ старитѣ си дрехи, върху тѣхъ не
можешъ да облѣчешъ новите. Но съблѣтъ старитѣ дрехи, че измиешъ тѣлото съ
ще си туришъ нова риза и ще облѣши отгорѣ новите, чиститъ дрехи. Трѣба
да се освободишъ отъ всичко старо. Сѫщото се стнася и до Божественото.
Вомото не се облича върху стари дрехи. Казвате: искаме да примиримъ новото
съ старото. Тамъ е погрѣшката. никакво примирение не може да има. Това
се отнася до съзнанието. Стариятъ и младиятъ човѣкъ се отличаватъ по сво-
ти мисли, а не по външната си форма. Азъ съмъ наблюдавалъ, какъ старъ дѣдо
на 80 години и младъ момъ, на 21 година какъ се разговарятъ. Младиятъ мо-
мъ разправя нѣщо, а дѣдото го слуша внимателно и казва: на наше време не
бѣше така. Вие сте учили повече. Стариятъ не казва на младия, че не го инт-
ресува това, но казва: много хубаво нѣщо е знанието. И въ младия и въ ста-
рия човѣкъ мисъльта еднакво функционира. Нѣкога пѣкъ стариятъ вика младия
иска да му прѣдаде своя урокъ, но младиятъ не иска да го слуша, той си мисл-
да си поиграе малко, и казва: имамъ малко работа вънѣ. И излиза. Стариятъ
иска да прѣдаде своята мисъль, но младиятъ не приема. Неговата мисъль се

пута. Такъв младъ човекъ езъ считамъ за старъ. Нѣма въ свѣта по-опасно състояние отъ това да възпитаваш единъ камъкъ или единъ трънъ. И затова всички онни мисли, които произвеждатъ у насъ страдания, азъ наричамъ чужди мисли. И затова, всяка скринь, като ставате, вървайте, че че у васъ ще дойде нѣкой Божествена мисъл. Казвате: кога ще дойдемъ до това положение? - днесъ вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото всѣкога по-рано. Ако вашата въра остане накава, каквато е на сегашния свѣтъ, вие нищо нѣма да свѣршите; Ако всѣки, който днесъ върва въ Бога, това му е достатъчно, тогава каква нужда има да се проповѣда нахората? Ако това, което ние знаемъ е цѣлата Истинна, тогава каква нужда има да се говори на хората? Ако всички сме научени отъ Бога, тогава нѣмаше защо да се проповѣда: познай Бога. Сички съвременни хора мислятъ, че еж на правия пътъ и живѣятъ добре. Това е тѣкно частично разбиране. Това не е противорѣчие. Вие знаете разликата между хубавото и бѫдѫто ядене. Вие знаете разликата между хубавото и лошото врѣме. Не е все едно да пътуваш пролѣтно врѣме, прѣзъ най-хубавия слънчевъ денъ, когато цветята цвѣтятъ и птичките пѣтъ, както не е все едно да пхнуваш прѣзъ кално врѣме. Та казвамъ: онѣзи отъ васъ, които работите върху себе си, трѣба да живѣете! Сега има много гадател въ свѣта, които казватъ: написана ни е скдбата. Има една написана скдба, ти е първичната, но има и много нѣща, което не се сѫждватъ. Нѣщата се сѫждватъ само въ низходища степень.

Ако прѣдсказваш на нѣкой прѣшникъ, каквото му прѣдскажа, че се сѫдне, но ако прѣдсказваш на единъ праведнишъ, каквото му кажа, нѣма да се сѫдне. Ако прѣдскажа на една мома, че тя ще се ожени за единъ нехранимайко, които ще я бие по три пъти на денъ и главата и не побѣлье, тя ще повѣрва, и това се сѫдне; но ако прѣдскажа на нѣкой мома, че тя ще се ожени за единъ царски синъ, това нѣма да се сѫднис. Защо? - азото на земята нѣма условия за добре и щастливъ животъ. Но и самата мома нѣма тѣзи условия въ себе си. Ако има нѣкой щастливъ човекъ на земята, нека дойде. Азъ сихъ желалъ да видя такъвъ човекъ. На земята щастливи хора нѣма, и условия за щастливъ животъ нѣма. Който и да казва това, не може да се върва. Идете по цѣлия свѣтъ, и ще видите, че никандъ нѣма щастливи хора. Ако има гдѣ щастливи хора, тѣ не сѫдятъ мира сего, тѣ не живѣятъ на земята. Тѣхните разбирания и сквашания сѫдятъ всѣмъ други. Тѣ сѫ хора отъ друго поколѣние, които сѫ изпрѣварили вѣка си. Тѣ могатъ да живѣятъ въ разсадниците на живота. Та казвамъ: трѣба да станетъ силни, да прѣвѣзимогнете условията, въ оито живѣете. Понеже казва Христосъ, азъ живѣя, и вие ще живѣете. Нѣма по-голѣма сила въ свѣта отъ живота. Това е голѣмо изкуство. Можешъ ли ти да живѣешъ, добиешъ ли това съ

Можеш ли ти да живеешъ, добиешъ ли това съзнаниече Богъ е тиъ за тебе, че нещето е твой тиъ, че всички добри хора съ твой тиъ, че всички ангели, че всички съвършени хора съ за тебе тиъ, нѣма по-красиво състояние отъ то. Нѣма по-красива пейта отъ тази на които ти да меѓуешь да си починешъ.

А ти сега ходишъ, разправяшъ, че вървашъ въ Бога, а съзнанието ти е свързано въ нѣкоя банка, олишъ се на Бога, но не сиувѣренъ. Днесъ единъ банкеръ има по-голяма вѣра, отколкото единъ християнинъ. Той върва, че като отиде въ агриската банка, ще извади единъ чевъ, че го подпише и че му дадатъ колкото ри иска. Единъ християнинъ не еувѣренъ, че като се помоли, че му дадатъ, колкото иска. Вие казвате-азъ като се помоля на Бога, и каквото поискамъ, ми го даде. Опитайте се да се помолите и да поискате Богъ да ви даде сто златни монети, да видите, какво ще ви даде? Може да върва само ози, кой е вложилъ нѣщо. Чудно нѣщо. ~~Нищо~~ не си вложилъ и се молиши. Щомъ не си вложилъ нищо, и нищо нѣма да получиши. ~~Вложилъ ли си нѣщо, че ти се даде;~~ не си ли вложилъ нищо, нищо нѣма да ти се дададе ~~да~~ дава се само съобразно крити, който си вложилъ горь, или кредити, който си вложилъ въ природните банки. ~~Кой~~ човѣкъ нищо не е вложилъ, а очаква. не е така ~~Христосъ~~ казва: събирайте съкровища за небето, които нито молци ги изяждатъ, нито ~~ко~~ ги разяжда. Това е философията на този животъ ~~Казвамъ~~: трѣбва да вложиши въ живота и да дойдемъ до ново знание, което е сигурно. Сега азъ видяхъ опасността, до която сте дошли. Всички вие сте дошли до едно място, дѣто искате да скланете този Божественъ принципъ, за да живѣете добре на мята, и да се осигурите. Освѣнъ това вие правите разлика между земния и между небесния животъ. ~~Не, нѣма абсолютно никаква разлика~~ Когато си духове отъ небето искатъ да покидвятъ единъ специфиченъ животъ, тъ слизатъ на земята, въплотятъ се въ нѣкоя човѣшка форма и минаватъ този животъ като едно разумно развлѣчение. Отъ работата, която извѣрватъ, тъ с разтушаватъ и испитватъ голѣмо удоволстие, че съ сподобени съ единъ такъ красивъ животъ. Тъ се радватъ, когато могатъ да живѣятъ поне една година вѣшки животъ. Отъ това усилия, което правятъ, тъ се радватъ и казватъ: крае нѣщо е да сѫде ангелъ въ човѣшка форма. Ние пѣхъ казвате: хомотъ е животъ. Не, ангелитъ внасятъ въ човѣшките форми нѣщо ху баво, чисто, каквото Богъ е създадъ и въ самия човѣкъ. Казвамъ-на първо врѣме ние трѣбва да искамъ огнища, да дадемъ място на тия възвишени сѫщества да се проявятъ. Или сега въ икономическия животъ ~~ненемъ~~ на народите искатъ да привлѣкатъ капиталитъ на европейските държави. Това искатъ и българитъ: да и

привлъкать капиталите на англичанинъ, на германцинъ, на французите, да стане единъ оборотъ, едно внасяне на чужди капитали; питамъ: отдѣ ще дойде този оборотъ? – Той ио є да дойде само отъ невидимия свѣтъ. Казвате какво може да стане? Казвамъ: ако българите биха искали този капиталъ отъ невидимия свѣтъ, това юи становало по-скоро, отколкото тѣ да ходятъ да обикалятъ изъ Англия и други чужди държави и слѣдъ дълги уговоряния, казватъ най-послѣ, че взели нѣщо. Въ двѣ години отгорѣ Богъ можеше да даде на българите не десетъ или 20 милиона антелийски лири, но той можеше да имъ даде прѣизобилно плодородие отъ жито и отъ други зърнени храни. И ако въ България биха дошли повечко отъ тия екскурзанти на невидимия свѣтъ, за да научатъ българите да не бѣркатъ въ ~~бр~~ашнения чуvalъ, какво могатъ да искатъ повече? Защото днесъ въ България всѣко нѣщо не отива на мястото си. Дѣ отива? Тѣ трѣбва да се пазятъ да не замязватъ на онзи дѣдо отъ турско врѣме, които, като се боялъ паритъ му да не бѫдатъ взети отъ турцитъ, да не го обработятъ, заровили ги нѣкѣдѣ въ земята, турили си и знакъ, но не могълъ слѣдъ това да ги намѣри. Каква полза отъ това? Турцитъ не взеха паритъ му, но земята ги взе. И послѣ той умрѣлъ безъ тѣхъ. Питамъ: какво се поуваме не отъ наше богатство, което забравяме, дѣ сме го турили и нищо не помнимъ? Не можемъ да го намѣримъ. За нась е все едно, дали турцитъ си го обрали или въ земята е останало. Но да оставимъ това настрано, то е личенъ въпросъ. За нась важатъ животъ. Несъ пуща въ единъ листъ да станете акционери на голѣматата природна банка. Въ нея всички може да участвувате, но всѣки трѣбва да вложи по нѣщо. Ще си купите единъ дѣнъ, ще подпишете книжата и ще вложите нѣщо. И слѣдъ врѣме ще получите своято частъ ~~и~~ има нѣколко сестри и братя, които купуватъ нѣкакви билети отъ странство, а тѣзи билети трѣбва да прѣпрататъ на нѣколко мяста и слѣдъ това юли да получатъ една сума отъ сто хиляди лева. Тѣ искатъ съ малко нѣщо да станатъ много богати. Азъ казвамъ единиятъ билет на природната банка струва десетъ леви ~~а~~др. Гиятъ струва сто лева, а третиятъ струва хиляда лева. Значи, всѣки ще трѣбва да се взе ме три билета, за които ще внесе 1110 лева; Само по този начинъ ще бѫдете членове въ природната банка.

"Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете!"